

Všetci sa zasmiali a Bea žmurkla na chlapcov. Luk a Patrik žmurkli naspäť.

„O hodinu si ideme prezrieť zrúcaniny chrámu,“ pripomenul pán Borský. „Nezabudnite na to.“

„Naozaj musíme ísť s vami?“ opýtal sa Patrik. „Nemôžeme zostať tu?“

„Trochu kultúry a vzdelávania nikoho neza-
bije,“ odvetila pani Borská.

Patrik si vzdychol. Radšej by plával a potápal sa. Návšteva pláže sa musí, žiaľ, posunúť.

V chladnej hotelovej hale presne o desiatej čakal na Beátiných rodičov Tigrí tím pripravený na odchod.

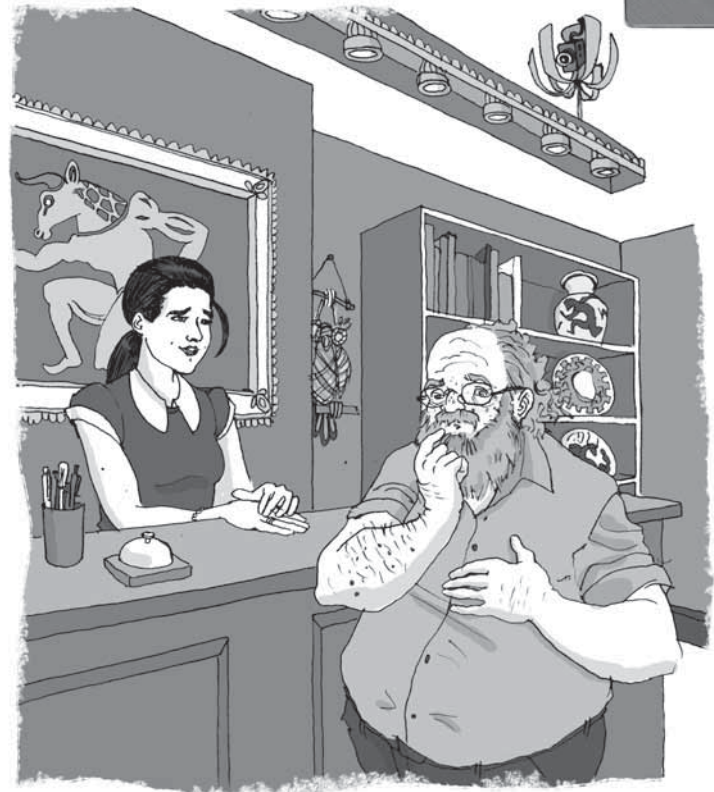
Luk na niečo upozornil svojich kamarátov. Na recepcii stál muž s ryšavými vlasmi a ryšavou bradou.

„To by mohol byť Trúdin Egon,“ zašepkal kamarátom.

Pristúpili trochu bližšie.

„Ech... je mi to naozaj trápne,“ jachtal muž, „ale nespomínam si na číslo svojej izby.“

Dievča za pultom si ho nedôverčivo preme-
riavalo.

„Naozaj je to tak,“ uisťoval ju muž.

„Aké je vaše meno?“ spýtala sa dievčina.

„Eh... teda, malo by to byť Gunár. Egon Gunár.“